

MARINADA

Angel Guimerà

Bella hora la de les nacions en què homenatgen els seus artistes. Catalunya, anys enrera, homenatjà l'eminent dramaturg en forma apoteòsica. Guimerà, per son talent, ha fet passejar el nom de Catalunya per tot el món. Es el bon imperialisme. El fruit de l'ingeni català és gustat universalment. La gran obra *Terra baixa* d'harmonia clàssica, de gran força dramàtica, d'empenta genial, ha estat traduïda a tants d'idiomes, que el mateix autor no pot enumerar-los, essent interessant la innovació que ha estat recentment traduïda al japonès. Veritat que en alguns punts del món, per la fal·lera incorregible d'immiscuir el segell característic de l'Espanya pintoresca presentaven la *Terra baixa* fent tocar als pagesos les castanyoles i a En Sebastià, la guitarra, deficiència que els bons escarafalls de l'insigne dramaturg subsanà tantost com ne fou sabedor.

Guimerà és escritor racial. El seu major mèrit és el de no haver escrit mai en castellà. I això és tant més meritori en quant en sa generació, que és la de la renaixença catalana, era molt difícil substreure's en absolut a la influència idiomàtica estranya que tot ho agabellava.

L'insigne autor rebé de tot Catalunya en 1909 el més esclatant homenatge que pot fer-se a persona viva. Ara tot Catalunya veu el pas d'En Guimerà venerable pels seus anys i en especial, per ésser el poeta símbol de la pàtria qui clama llibertat.

Tots els pobles sens preparació, amb espontaneïtat, amb tota l'ànima, aixequen palmes a sa llaor i ovacionen les grans produccions immortals.

Admira sobremanera que son ingeni preclar espurnegi frescor de joven-tut: la *Sardana de les Monges* és una troballa, qué ha fet brollar l'exquisi-da inspiració del mestre Morera.

El pas del poeta per Catalunya és triomfal; com les onades qui desper-ten eco al lluny de la costa, així les ovacions. Es el poeta racial i universal alhora, prova de que ses produccions coven l'humanisme dels grans genis.

La nostra vila ha rebut a Guimerà amb un esp'èndid i popular homenat-ge, nota acordant amb les infinides que a sa gloria ressonen. Per ésser moltes les consagracions de son geni que de les cinc parts de món arribin, ja no po-dem exaltar més el gran representatiu de nostra Pàtria; més, amb tot, una enfalla encara per acabar d'enllaçar la corona de llorer.

Catalunya hauria de fer un plebiscit amb súplica que li sigui adjudicat el Premi Nobel, la millor recompensa mundial que pot tributar-se als literats.

El vot unànim de la pàtria pot fer, indubtablement, guanyar el desig dels qui, adjudicant el gran premi, cada any li donen vots.

Llencem la idea efusivament perquè la recullin qui me prestigi tinguin per a protegir-la i per a propagar-la.

MIQUEL ROGER I CROSA

El cavall del nen.

El blanc cavall de cartró
la pobre mare l'estima,
perque fou del nen que ha mort
la preferida joguina.
A voltes tot seriós
el prenía per la brida,
fent-lo seguï amunt i avall
de la llarga galeria;
Altres voltes joganer
amb ell saltava i corria
la crinera acariciant
sa ma tan blanca i tan fina;
a les hores de menjar
voreta seu el volia,
i a l'ensemss totes les nits
dins de sa cambra petita.
El cavall blanc de cartró
quan l'infantó ros moria
impassible prop del llit
li vetllava l'agonia;
i sa crinera tingué
de la mà ivorenca i fina
amb el darrê esclat d'amor
el desmai d'una carícia.
Però això l'estima tant
la pobre mareta trista,
i el té a l'armari tancat
com una joia molt rica;
és joguina del record
tota plena de carícies.

M.^a DEL CARME MERCÉ

Barcelona 1 de Març de 1920.

Qüestions culturals

Optimisme

Les nostres paraües del nombre darrer anaven adreçades als palamossins absents i estaven sadollades d'optimisme. Jamai hem conegut el desencoratjament durant aquesta campanya en pro de les escoles graduades. Sempre hem tingut fe en la realització de tan formosa obra cultural.

I avui, sortosament, podem dir ben alt que el nostre cor rublert d'esperances no ens ha pas enganyat. Acabem de rebre la primera resposta a la crida que férem d'aquestes mateixes columnes, i si les altres guspises d'entusiasme són com aquesta, el problema dels edificis escolars serà un fet dintre pocs mesos. Volem que les coneguen aquestes nobilíssimes manifestacions d'un fervent compatriota nostre; però perdoneu-nos que callem el seu nom, puix no estem autoritzats per a publicar-ho. Dia vindrà en que descobrirem l'anònim, perquè si la modèstia és en ell proverbial, també el sentiment de justícia ha arrelat en l'ànima dels qui sentim per a Palamós una devoció extraordinària. Ell té la paraula.

Es tracta, segons llegeixo i he sentit a dir, de dotar a la població de locals a propòsit, amb material d'ensenyança també adequat, on decorosa i fructuosament pugui la futura generació de nostra volguda vila enfortir son esperit i son cos, de faisó que li permeti lluitar aventatjosament en distintes rutes de la vida i vèncer en sos propòsits d'engrandiment i progrés en general.

Si, senyor T., estic absolutament al costat dels iniciadors de tan lloable idea. Seria pedanteria meva parlar ara de la importància que per al pervindre dels pobles té l'educació intel·lectual i física, quan ella és preconitzada pel món enter fent-la obligatòria de veritat en els països més cultes i progressius.

Devem dedicar tota la nostra atenció i el nostre esforç, a fi d'evitar que es perdi en la indiferència la

iniciativa que els seus amics de MARINADA han concebut () i jo, per ma part, ofereixo una cooperació personal i pecuniària en la mida de les meves forces, amb tot l'entusiasme que la idea se mereix.*

Faci'm saber concretament el projecte a desenrotllar, les persones que inicien el moviment i els procediments que es proposen utilitzar per a arribar a la cristallització de l'obra.

Seguim treballant, amics, que el obstacles de la part econòmica ja van desapareixent. Altres palamosins benemèrits aniran responent en igual sentit; no en dubteu. Siguem optimistes, i endavant!

T.

(*) Fent honor a la veritat, la iniciativa no és nostra en absolut, car està en la consciència de totes les forces vives. «Marinada» es posarà sots les ordres de l'Ajuntament sempre que convinga.

Tot passant

Tu que en les tardes del diumenge t'avorreixes en les taules del cafè, i trobes les hores llargues, interminables, com si al rellotge del temps se li hagués acabat la corda, que no podríem donar un tom per aquests monts de Déu, caminant a la ventura, sens rumbo ni direcció, seguint els corriols que no menen enlloc, i que al bo de la caminada se perden al mig d'una sureda o en l'intrincat laberinte d'un bosc? El sol és alt, la tarda bona, i l'aire fresc convida a passejar; anem-hi. Seguirem muntanya amunt.—Quína?—Qualsevulla; la primera que s'escaigui; fet i fet és millor no tenir itinerari preconcebut que així sempre anirem on volem anar, i de segur que sempre hi arribarem a l'hora.

A cada giragonsa del caní se presenta un món nou, un espectacle diferent, un punt de mira més esplèndid.

El mar se va eixamplant, allargant-se, estenent-se i muntant fins a tocar el blau del cel, mentre que a nostres peus, al llarg de la costa sembla que s'esfonsa com si volgués obrir-s'hi un abim. A nostre pas les saragantanes espantadisses s'esmunyen d'ací d'allà i a més de quatre haurem esgarriat tal volta la cacera certa d'una mosca que tenien a tret de llengua. Els llangardaixos ens causaren més d'un sobressalt amb llur fugir precipitat per entremig de les bardisses sens temor d'esquinsar-se el magnífic vestit de colors vius que rumbegen un dia i altre sens fer-s'hi mai cap taca.

L'ombra d'aquells pins ens acollirà afectuosament i amable. Tots els setials són bons quant s'està cansat i aquests molt més, car no hi ha perill que ens facin un tort deixant-nos caure a terra.

Malauradament, la nostra arribada causa protestes i uns ocellets, que potser estaven en lo millor del son, en sentir-se deixondits per nostre passejar, han començat a cridar *tu-ït, tu-ït* que, si no fos que sé que és el seu crit de guerra, m'hauria fet la il·lusió de que em cridaven pel meu nom.

Una puput, amb son volar ràpid i silenciós és vinguda al cap de poc a fer-nos companyia. Quelcom temerosa de moment, ha quedat un instant com qui vol i dol, mes veient la nostra actitud correcta i reposada, s'és tranquil·litzada tot seguit. Com dama presumida, ha començat per espolsar-se el vestit, allisant-se les plomes i allargant el coll, tal vegada perquè li veièssim millor

la magnífica cresta; però, ben prompte, havem descobert que tots aquests gestes no anaven per a nosaltres; una altre companya és vinguda, i, després del xiu-xiueig habitual, han desgranat un idil·li camperol que més de quatre jòvincels tindrien bon xic a aprendre-hi.

La solitud del lloc és propícia a la meditació, i en els breus moments d'estar callats, un altre visitant és vingut impensadament. Un magnífic exemplar de la família dels sauris amb son vestit verd i cenyit tan justament al cos que semblava que acabés d'estrenar-lo. S'apropa a nosaltres amb moltes precaucions, poquet a poc, però el traeix la remor de sa cua rossegant per la fullaca, més ell casi no en fa cas. A cada pas s'atura mirant a un costat i altre, i, treient la llengua, una llengua llarga i prima per a fiturar els insectes que troba al seu alcanç. El moment és solemne; per no espantar l'animaló, la nostra immobilitat és absoluta; ni un lleuger moviment de cap, ni un perpe lleig d'ulls, res; i ell va venint cap a nosaltres confiat; ¿és que ens pren per sers inanimats, per una roca tal vegada? Als tres o quatre pams de nostres peus s'és apartat un poc; ha seguit de costat, i donant la volta per darrera nostre, s'és allunyat pausadament, calladament, despedint-se a la francesa.

Es l'hora del retorn; i deixant la companyia dels animalets del bosc, la davallada cap a la ciutat sembla que es fa més delitosa. Però en arribar al lloc de reunió, al cafè, a la societat, un malestar s'apodera de nosaltres. Tot ho trobem ple de fum i d'unes sentors irrespirables, que ens sembla mentida que les gents que s'hi han quedat hagin pogut passar la tarda allí dintre.

No cal per això dir-los que venim del bosc, car ens mirarien, com a sers estranys i tampoc ens entendriem, ja que ells se creuen haver passat la tarda tan bellament jugant o discutint problemes insolubles.

LL. BARCELÓ I BOU

L'emigrant

Hermosa vall, breçol de ma infantesa,
 blau Pirinèu,
 marges i rius, ermita al cel sospesa,
 per sempre adeu!
 Arpes del bosc, pinsans i cadernerers
 cantau, cantau,
 jo dic, plorant, a boscos i riberes
 adeusiàu

(J. Verdaguer)

En Joan Grau sortí de l'humil fonda amagada en un carrer fosc i estret de la part vella de la urbs barcelonina. Eren les dugues de la tarda i el vapor no sortia fins a les cinc; tenia, doncs, temps sobrat per anar al moll.

Tot caminant no podia amagar del seu cervell el pensament que el torturava; havia de marxar, abandonar la llar pairal per anar se'n a Amèrica; dintre poc ja no veuria més la seva terra estimada de les recordances d'infant; potser jamai tornaria a veure-la.

Caminava pels carrers com un sonàmbul. En ésser prop de la Rambla i sentir la seva bulliciosa remor, comprengué allà ont era i abandonà per un moment sos records d'emigrant. La Rambla vessava de gent i de vehícols que es creuaven en totes direccions. Les bocines dels automòbils, el trotar dels cavalls, els crits de's venedors de diaris, les campanes insistents dels tramvies, les conversacions i el caminar de la gent, i altres mil i mil remors atrovaven l'espai.

En Joan Grau caminava depressa per entre aquella munió de transeunts de totes classes. Li semblava que tothom se'l mirava i li llegien en sos ulls els tristos pensaments de la seva ànima.

A mida que anava caminant per aquella artèria de la ciutat, la gent anava minvant. Arribà per fi a la Porta de la Pau i entre un sol rialler de primavera que tot ho esbandia, solament trobava algunes corrues d'obriers que anaven al treball a continuar la tasca interrompuda.

Anà cap el moll i, ja de lluny, veié la grossa i esvelta figura de l'«Infanta Isabel» en el que s'havia d'embarcar; els últims preparatius de sortida s'es-

taven acabant. En Joan Grau no volgué pujar al vaixell malgrat haver-hi la palanca posada; volia trepitjar la terra fins el darrer moment.

S'assegué en un lloc apartat, lluny de mirades tafaneres i recordà els últims jorns. Recordà la lletra que reberen d'un oncle de l'Argentina demanant que hi anés per ell poder encaminar-lo i fer-lo home. Sa mare primer s'oposà resoltament a deixar-lo marxar, però després comprenent que era pel seu bé va dir-li:

—Ves fill meu, i perdona si una vegada vaig ésser egoïsta.

La més forta impressió que jamai se li esborrà fou la partida del seu poble. Després de les últimes advertències i abraços de la família, pujà al tren que havia de conduir-lo a la capital. Sa mare, plorosa, volgué abraçar-lo per darrera vegada, mullant-li la cara amb ses llàgrimes; el pare volia consolar-la, però prou feina tenia per aixugar se amb la mànega sos ulls i una llàgrima traïdora que li rie'lava per la galta.

Vingué a desfer aquell tendre abraç de comiat, el quefe de l'estació dient que el tren anava a sortir. Pujà al vagó i, entre la fressa de la màquina, pogué encara sentir la veu de sa mare que entre sanglots li deia:

—Fill meu; ja no et veuré mai mes.

Ell ara sentia un nus al coll que l'ofegava i hauria plorat força fins acabar les llàgrimes; però no volia cridar l'atenció als que passaven; reprimia sos sanglots mossegant-se els llavis fins a fer-los sagnar.

Les seves remembrances foren interrompudes per la primera senyal que donava el vaixell abans d'empendre sa ruta. Cuità a pujar-hi; guaità allavors els qui havien d'ésser sos companys de viatge: n'hi havien de tota mena i els contemplava a mida que anaven pujant per la palanca: uns alegres i indiferents i altres, tristos com ell, que allí baix al moll tenien a'gú de la família que havia anat a donar-los l'adeu de comiat. Ell no tenia ningú a son entorn; sos pares, ja vells, no havien volgut baixar del poble per acompanyar-lo. Que se'ls n'hi donava de veure'l un xic més?. No havien d'abandonar-lo més tard o d'hora?

El vapor donà la senyal darrera; la palanca fou treta, les amarres allargades, i començà la maniobra de sortida. Les àncores lentament, lentament, anaven pujant i l'hèlix donà les primeres palades. Tots els passatgers s'atansaren a la borda per contemplar la terra que s'allunyava; al moll hi havien parents dels emigrants que els saludaven amb el mocador. Ells també els contestaven, i entre el blau del cel i de les ones, aquells mocadors semblaven coloms que voltejaven en l'atzur de l'espai. El vapor també volgué donar el seu adéu: la sirena roncà per tres vegades i mil veus fosques li contestaren de totes parts. L'«Infanta Isabel», majestuós, creuava les aigües del port, entre dugues fileres de vaixells, i de boscos de pals, de veles i de cordes.

El trasatlàntic sortí, per fi, a fora del port i adreçà la proa al mar lliure i immens.

En Joan Grau assegut vora la popa contemplava la llarga estela que l'hèlix formava; però ni son pensament ni sa mirada estaven allà. Pensava en el que deixava, i amb la mirada de l'ànima, que hi veu molt més que la del cos, contemplava i veia en la terra que fugia, tot el que li recordava el temps de nin i de juvenesa.

Barcelona poc a poc s'anava esfumant, allunyat-se, fins que se confongué en la ratlla de terra que hi havia allà l'un y on el cel i el mar se besaven. El sol en aquell moment acabava de colgar-se, i el mar, calmat, prenia un color de perla i d'esmeragda.

La terra desaparegué per fi, i la solitud rodejà el vaixell.

I llavors, En Joan Grau, no podent reprimir-se més, esclatà en un gran plor en veure's sol en mig d'aquella immensitat que no podia omplir son cor buid d'amor i trossejat per la separació de la Pàtria.

JOSEP AYESTA I BQIX

Palamós 16-3-19

La ginesta

De flor de ginesta
jo et vui coronar,
que t'orli la testa
com Verge a l'altar,
i et faci d'aquesta
manera posar
un aire de festa
i un riure més clar.
Oh flor lluminosa,
com m'és agradosa
ta flaire subtil!
Jo t'he preferida,
que un jorn t'ha collida
l'aimada gentil.

SANTIAGO COSTA I ROCA

Suïcida?

Platonisme

Maleïda sort, la meva! Que no puga llençar de mon cor la seva imatge, que on sia que encamini els meus passos, hagi d'anar mon pensament envers son record.

Què se me'n dona, que en el camí de ma vida, hi trobi tendres nenes que, vanidoses m'ofereixin amor, si ella es allà, a casa seva, com regina d'encantat palau, altívola, orgullosa, i gosant amb mon dolor?

Què m'importa que els goigs més bells de ma juvenesa, convidin a la meva ànima, amb el dolç paliatiu de l'oblid, si a tot hora està passant la seva imatge per davant dels meus ulls, com per amargar més la meva trista existència.....

I ella, està sempre somrient, passejant la seva bellesa provocativa, palesant amb fruïció els dolors causats pels seus enganys, gosant amb son cruel menysprei, prostituint son cor amb altres amors, per veure el meu cor fet trossos.....

Quan en ella penso, una congoixa invadeix mon cor, i la meva ànima enternida, enveja tot el que a mon entorn respira amor, puix si miro allà, en l'espai immens, van els nuvols relliscant suaument, topant-se i entrelaçant-se: son petons, és amor. Si miro abaix, les fulles que, bressades per un vent perfumat s'inclinen carinyoses, se parlen en llur parla, és amor. I fins allà lluny, en l'infinit, se junten cel i terra en un bés poderosíssim, tot amor.. ..

I jo en mig de ma pena i el seu record, vaig cercant un consol, un lenitiu, un bàlem que curi la meva ferida, i sols el trobo en les flors; per això les estimo tant, sobre totes la rosa, puix, encar que com ella, té moltes espines, com ella és la que més m'enterneix, i humitejo els meus llavis ardorosos en sos pètals perlats de rosada com si fos la seva boca, boi mormolant: t'estimo.....

Sens comprendre'm, va menysprear-me com un boig, com un romàntic, sens pensar que com mortal sentia, com mortal estimava.....

I ara, quan recordo aquestes coses en mes tardes solitàries.....

Maleïda sort, que ha fet plorar-me tantes llàgrimes!

JULI FERRER I MATAS

Crònica local

Per fortuna, Palamós ha viscut intel·lectualment en la mesada que hem de ressenyar: produccions dramàtiques de primera força en el Teatre Carmen representades pels millors artistes catalans; homenatges a les figures cabdals del Teatre Català, Guimerà i Iglesias; diada nacionalista presidida per l'il·lustre orador En Pere Rahola; conferència del Diputat de la Mancomunitat, En Puig d'Asprer; conferència al Centre Econòmic per En Salvador Albert, Diputat a Corts.

La Companyia Guitart-Morera posà el «Dijous Sant» d'En Sagarra i «L'amor vigila» d'En Poal. El nostre públic aplaudí més la segona obra que la primera. La Companyia Giménez-Fremont representà *La nostra parla* de l'Iglesias, acollida amb ovacions que la presència del mestre intensificà, i per últim els artistes Nolla-Casals oferiren *L'ànima és meua i Maria Rosa* de Guimerà.

N Iglesias rebé un homenatge cordialíssim en el qual hi prengueren part totes les societats palamosines i les Autoritats populars.

L'acolliment d'En Guimerà que pogué ésser al batarell de la festa Major fou cosa emocionant: ningú no recorda haver vist tanta de gent com en aquell jorn. L'alcalde Sr. Gafas hagué de donar la benvinguda al mestre, entre les onades de la multitud; a so de música, la llarga i espessa comitiva se dirigí pel carrer de Pi i Margall i Carrer Major a la Casa de la Vila, on va celebrar-se la recepció social. Entre tant, la celebrada cobla La Principal de La Bisbal interpretà la Santa Espina. En acabat, ressonaren els visques a l'insigne autor de Terra Baixa qui els feia canviar en aclamacions a Catalunya. La persona itat altíssima, honra de la pàtria, encenia foguerades patriòtiques. Volgué en l'apat respondre a les lloances dels brindis que pronunciaren l'alcalde Sr. Gafas i els Senyors Sais, Roger, Fàbrega i Albert, però l'emoció li talla els mots i li arrancà llàgrimes. *Segadors i Marseles* tocats pels Tziganes varen reanimar el cenacle fent prorrompre els visques patriòtics.

Acordant amb l'adhesió de totes les Societats—llevat d'una—l'Orfeo també homenatjà el mestre i, en efusió, davant la casa de la vila va cantar, i feu-ho admirablement. Amics acompanyaren En Guimerà a la platja de la Fosca, motiu d'encantamen per a tots els forasters. Suecs i nordamericans, trobats aquí per atzar, volgueren abraçar el mestre perquè coneixen les

seves obres. En el Teatre, hi hagueren les ovacions naturals de poder veure el gran escriptor en el moment d'assaborir les seves obres. Palamós va comportar-se dignament.

Encara durava el vent patriòtic que la Diada Nacionalista, feia remoure l'esperit dorment de la vila. En Rodés, En Dalmau i En Vidal de Llobatera de la Joventut Nacionalista de Barcelona feren discursos d'una fogositat mesurada; En Massó i Llorens, amb fina ironia explicà el contrast de la instrucció de l'Estat Central i de la Mancomunitat, escoltant-lo els assistents delitósament suggestionats. I en Pere Rahola, animant-se a cada parrafada anà desplegant un discurs magistral en el qual feu gala d'un domini de dicció i d'expressió; son caràcter empordanés i sa democràcia immutable va estrènyer llaços d'intimitat entre ell i sos oïents. El gran àpat resulta un delitós benestar per a molts. Ja finit, l'Orfeó Aucellada va cantar, deixant admirats i afalagats els barcelonins: tant, que el President de la Joventut Nacionalista En Vidal de Llobaterra prometé una rica llaçada que serà un bell record de la festa. Sense voler brindar, s'entreteixiren els brindis ingeniosos.

En la festa religiosa del Corpus, enguany molt lluïda, dugué el penó principal l'Administrador de l'Aduana, N'Andreu Escoruela, acompanyat del Tinent de Carrabiners i el Metge de Sanitat.

La festa major pogué ésser assats animada perquè tothom treballa. Per llei natural, els jorna's van pujant-se, esdevenint que en família nombrosa d'obriers ingressen setmanalment molts de catàls. Com per tot arreu, les subsistències són molt cares, però cal fer remarcar que el pa a Palamós és dolent i més car que a Barcelona. Si bé doncs per la festa Major tothom pogué gastar, noresmenys s'abstingueren molts de beure el que haurien begut de creure la set, perquè una ampolla de cervesa és més cara i més petita. Vingueren les cobles de La Bisbal i de Torroella al Port i Centre Econòmic respectivament; els Tziganes al Casino a la Unión, i en el Centre Federal se valgueren de sa bona cobla. Parades de firataires, caballets, forasters, balls, tot com sempre; animant-se la festa a la fi amb el magnífic espectacle de la vinguda d'En Guimerà.

Professà la germana Pagès de la Comunitat de Vetlladores de S. Josep, celebrant-se amb tal motiu en l'esglèsia de l'Hospital un ofici amb prèdica i orquestra.

El Cau d'artistes comença d'adquirir joies: recentment han rebut un admirable quadre d'En Triadó.

Morí Na Sabina Calvet, Vda. de Costart, mare dels industrials ben coneguts en nostre vila, com ho prova la gran manifestació de dol en l'acte de l'enterrament. Gran manifestació també en el dol del jove Llobet. (A. C. S.)

Sport

Fut-bol

Dos mesos de veritable calma han estat els de Maig i Juny. La calor estival reté nostres jugadors que prefereixen més l'ombra d'un toldo de café que no parar els xardorosos raigs del sol que cauen en el camp de Sport.

Ademés la passivitat que demostra l'actual Junta Directiva del Palamós F. C., està causant tal desanimació entre els jugadors i majorment entre els socis que fa creure que no té altre propòsit que enfonsar a l'abim perquè novament desapareixi el Club de brillant història i portador del fut-bol a nostra encontrada.

Es dona la culpa a la situació econòmica quan aquesta hauria estat satisfactòria pel club si algun membre dels que componen la Junta Directiva se n'hagués preocupat.

No hi ha res perdut encara; falta solament un petit esforç de voluntat i tindrem al Palamós al seu lloc corresponent. Preocupem-nos tots plegats i particularment la Junta Directiva primerament, els jugadors, socis i totes quantes persones sentin verament amor pel sport de complir tots amb el nostre deure i veurem renàixer el Palamós i li ajudarem a assolir noves victòries que podrem ajuntar amb les glorioses i brillants que ja compta en el seu favor.

* * *

No havem pogut fruir durant la passada festa major d'enguany de cap equip foraster.

La crisi econòmica en que es troba el Palamós ha impedit poder organitzar els partits que es proposava. Fins sembla que un equip veí perquè el Palamós F. C. no pogues jugar amb ell li demanà per a la celebració d'un partit una pila de pessetes que sense cap dubte el privaren de poder arribar a un acord.

* * *

Se rumoreja un canvi de junta proposat per alguns socis del Palamós F. C. cansats de l'actuació d'alguns membres qui componen la actual Junta Directiva.

Recomanen que se escullin individus veraments fut-bolistes i entesos amb aquests assumptes.

JOSEP FRANCH

Moviment del port.

Vaixells entrats durant el mes de Juny de 1920.

1, Veler, San Miguel; 2, vapor, Leonor; 3, veler, Ana Maria; 4, veler, Soledad; 5, vap., Ariadni, holandès; 6, veler, Lylyta; 7, vap., Leonor; 8, veler, Maria Rosa; 9, Joven Paquito; 10, Maria del Pilar; 11, vap., Sinsinawa, nord americà; 12, veler, Abel; 13, veler, Maruja; 14, veler, Paulita; 15, veler, Lylyta; 16, veler, Ana Maria; 17, veler, Santiago Aragó; 18, veler, Teresa; 19, veler, Manuel Paz; 20, vap., Lea; 21, veler, Joven Paquito; 22, vap., Lea; 23, veler, Esperanza; 24, veler, Antonio Sorolla; 25, vap., Lea; 26, veler, Ana Maria; 27, Veler, Teresa; 28, veler, Joven Paquito; 29, vap., Nautahala, americà; 30, veler, Dolores Pascual; 31, vap., Lea; 32, veler, Lylyta; 33, veler, Antonio Salomó; 34, veler, Sebastiano, italià; 35, vele , Filomena; 36, veler, Maria del Pilar; 37, veler, Isabel Vanrell; 38, veler, Montserrat.—Total, 38.

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mes de Juny de 1920

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
56	11.069	11	2 854'95	3

Registre civil

Mes de Juny

Naixements.—1, Eularia Sala i Pagès.—2, Francesc Serra i Plaja.—3, Irene Barnés i Lladó.—4, Sabat i Bachs.—5, Marian Baña i Reina.—6, Josep Sanchéz i Blanco.—7, Masa i Torralla.—Total, 7.

Defuncions.—1, Porfiri Ribot i Garriga, 1 any.—2, Maria Poch i Puig, 4 mesos.—3, Maria Lluïsa Mallol i Geli, 7 anys.—4, Carlos Marimon i Rubau, 69 anys.—5, Mariane Baño, 2 dies.—6, Lluïsa Oliu i Puig, 6 anys.—7, Sabina Calvet i Romaguera, 64 anys.—Total, 7.

Matrimonis.—1, Pelai Perxés i Tauler amb Agustina Rovira i Mauri.—2, Antoni Rocas i Matas amb Maria Reverter i Mas.—3, Miquel Vila i Amat amb Maria Serrats i Palau.—4, Raimond Torrent i Abli amb Maria Teixidor i Pagès.—5, Enlli Corominas i Cané amb Lluïsa Moreno i Esteve.—Total, 5.

Tallers Tipogràfics LLORENS CASTELLO — Palamós